

ערבי פמחים פרק עשירי פמחים

אלא בדברים שאין טעוני ברכה לآخرיהם במקומן. פירך ר' רבנן מיש ופירום שאין גליין מהלייסה דילנא השוכן מעין סלג ומזה ט' נזכר במקומן לטך עמלהמו ו טה גמר קעהתו ציריך טעודס מהלייס סיה וויליך נזכר במתלה הצע לזריס טעונין רבבנה גלוייס במשומנו בנו יי' זוג נול'

יג א ב מ"י פ"ד מה' נרכות סלכה ג וט' כמה עשין כו טוק"ע ה"ה סימן קחם קעף ה' ג [מ"י] סס פ"ל ט': י"ד ד מ"י סס סלכה 7

הגהות הב"ח

ונימצאו במקומן כגן
בממליקן (ד"ה קובל ומי) סס: (ג)
עד קביעות: (ד) מתקני וכי
עקבירה ממשע וכי
תחולת נזרך גלסה (ד"ב רשב"ב)
לגולמייסט: (ה) יונזון צפמן
לכלה מפרטן ליל' עזין
ומיימת לגולמייסט ממוקם:

ואחד שניי מוקם א"צ לבך מיטיבי א"שינו^ו
מקום צרך לבך נשני י"ז אין צרך לבך
תויבתא דרבינו יוחנן תיזהה יתריב רב אידי
בר אבין קמיה דרב חסידא ויתיב רב חסידא
וקאמר משמייה דרב הונא ז"ה דאמרת שניי
מקום צרך לבך לא שנו אלא ז' מבית לבית
אבל מקום למקום לא א"ל רב אידי בר
אבין הבי תניא ל' במתניתא דבי רב הינק
ואמר לי בהמתניתא דבי בר הינק כותוב

רביינו הנאנל
אמר ר' יתנן אחד מכם אין
צורך לברך ואיתו ברך
ונוחה אמר משמיה דרב
ההוא אמר ואדר אמר מכם נוקם
צורך לברך אולם אמרו מפה
مبית ללבית אבל מפה
לפונה לאן ואיסיקא כי
תינגן לה ברכה דבר ברך
זוקן ומופתון ריבוי ברך

מוסך ריש"
שינויי מקומות. יונ מכך
בצק נבית מהר וכטביו נז
(ברכות טט). שינוי
ץ. טמה אין כסנודס
כטביו לו אין מהר טוב מן
לבדן, אין צדריך
ברך. גועל פלי בגפן
(טט).

ברילס נטפלען. קלומר נדרך זרכא
טבל מהליין קוחל ועמדיין זחוו;
צ"ג ז"ה קו' ולט גרטס נטה' רפי'
מזכני עקיינו מילן זדגדיס
טטעונין קו'. דערקיות ^(א) מסמע
מן-משוס מסילות מתן וכלה סן עקרין
האנז האן קן עדין סי' קריין
געטמו וטנץ' ברילס צלההיליסא:
מן

לשנות ועקרו רגלהן לצתת לקרואת חתן או לקראת כליה כשותן יוצאי אין טעוני ברכה למפרע כשותן חורין אין טעוני ברכה לכתבה בר"א שהניחו שם ז肯 או חולחה אבל לא הניחו שם לא ז肯 ולא חולחה כשותן יוצאי טעוני ברכה למפרע כשותן חורין טעוני ברכה לכתבה לכתבה מודקני עקרו גליהן מכלל בדברים הטעוני ברכה לאחריהן במקמן עסוקין וטמא דהניחו שם ז肯 או חולחה הוא דכשותן יוצאי אין טעוני ברכה למפרע וכשותן חורין אין טעוני ברכה לכתבה אבל לא הניחו שם ז肯 או חולחה כשותן יוצאי טעוני ברכה למפרע וכשותן חורין טעוני ברכה לכתבה לכתבה לר' פדרא אמר רב נחמן בר יצחק קשיא לר' פדרא אמר רב נחמן בר יצחק מאן

וה ואחר דברך
ברכה למוקם שהך לך
ברך יתנו לנו שם. ואותה ברכת
על רב חסדא מיהה רדינא
קערו גולדים לאצט
לקראת החזן וכלה
ישויאנין צאנין (אשענין)
ברכה למפעץ על מה
אשכלו, וכשהותרין האין
טענין ברכה ברכה
בחחה.
שתינו שס זין או הולא
ודעתן עירן שענין טענין
כלל, כיושען המון מפלרט
וברכת המזון לחתולה וויליקון
המוציא לחתולה
מדוקני עקרו מכלל
ובברחים שהן מין דין
טענין ברכה לאחר מכן
בקומון סקון, איאילו
ב' הדמי מרנן באיזה
קסום שנכו, לא אמרו
אליא שיחזור ברוך
שהוויתו למוקם שאכל והיא
סחנה, אבל לא כל החזק
בדרך, וב' מ' יש לנו
יעמוד דרכך איזה ב' יא
מודו דאיו מרנן אלא
בקומון אשכלו, וועמא
הדרינו שס זין או הולא,
אבל לא הדרינו שס זין או הולא
חולא ברוך ברוך ואיעז
הדרו קערו גולדים קשא לוב
קערו.

ה' רב' שׁבָּעַ אֶחָד צִנְיֹן מְקוֹס. נֵלֶל דָּבָר קָנְכָל
לְהַסְתֵּן הַלְּבָנָן גַּמְקָוָס וְזַהֲרָה מַעַרְבָּד וְזַהֲרָה
בְּגַמְקָוָס הַמְּרָאָה מַעַרְבָּד נַדְרָךְ שְׁנִים וְכַגּוֹן:
סְלִילָם סִיסָּה לוֹ סִימָם קְלָעָת צִימִיטִים:
צִנְיֹן מְקוֹס לְדִיקָּה נַדְרָךְ. כְּלָבָד וְצַמְוָלָה
לְהַלְמָרָה יְיָ יְהָן נַהֲרָה יְהָוָה וְזַיְתָמָתָה דָּרְבָּיָה
וְיִוְמָן: סִגְנָמָנִי בְּדִי יְבָקֵץ כְּבָקֵץ
לְכוֹנָקֵץ וּמוֹיְבָקֵץ וְלִגְמָדָה וְלִגְמָדָה
מְאַמְּנָה וְמְאַמְּנָה. וְעַיְבָטָה גַּמְרָה סְוִים זְכָרָה
לְהַלְמָרָה עַמְּנוּעָה. סְפָטָם הַגְּמָלָה לְהַלְמָרָה
לְהַלְמָרָה סְמָפָלָס בְּצִיְמָה זְוִימָנָה בְּקִין
לְהַלְמָרָה בְּקִין זְבָרִיָּה וְגַס קְלָמָוָה
עַתְמָה יְמָנָה לְהַלְמָרָה לְהַלְמָרָה נַהֲרָה
בְּצִבְרָה מִתְּמָמָה עַד דְּמִינָה לְיָהָה עַמְּנָה מַיִיָּה.
לְלִפְיֵי סְדָרוֹת יְמִינָה בְּצִדְקוֹת וּקְרָמָה
וְעַמְּנָה. וְעַמְּנָה בְּעַמְּנָה.

אל מי שהזוקן ברך
שחוורתו למקומות שאכל הילא
סכנה, אבל אם לא החזיק
ברוך, וכ"ש כי טענו
עמדו בדורות שפבי' בה'
מורדו דאיינו מברך אלא
במקומות שאכל. וטעמא
דרה נהגו שם זקן או חוללה,
אבל לא נהגו שם זקן או
חוללה צער לברך ואצ"ז
דודרו לקבועה, קשייא לרוב
תקדמת.

אומן